

„Прелюдия и fuga“. „Фантастични видения върху една тема отъ Берлиозъ“ — за оркестъръ; концертъ за органъ и оркестъръ, единъ концертъ и „Вещинско абатство“ — за пиано и оркестъръ; „Рондо“ и „Вариации“ — за 2 пиана; „Откровението на Йоханисъ Капъ VI“ — за т. норъ-соло, хоръ и оркестъръ; една голъма Меса, Те Деумъ и др. творби — за хоръ и оркестъръ; клавирни пиеси; пѣсни съ оркестъръ; „Заледената планина“ — сюита за малък оркестъръ; музика къмъ „Макбетъ“ и „Както обичате“ отъ Шекспиръ. За сцена: фантастичната игра „Принцеса Брамбила“ по Е. Т. А. Хофманъ — (нова преработка 1929/30) и „Галатей“ (1930) — една гръцка приказка съ свободно използване на марionетната игра отъ Силвио Балтусъ. „Дневни и нощни пиеси“ за пиано (1931) и др.

Брахикаталиктични — се наричатъ въ метриката такива непълни редове, на които липсва цѣла една стихостъпка (гл. каталитични и акаталитични).

Браче, нѣм. Bratsche — виола.

Брацио, ит. Braccio — рамо. Viola da braccio = виола.

Брашовановъ, Стоянъ — музикографъ род. 14 септемв. 1888 въ Русе, свършилъ класическа гимназия въ родния си градъ; следвалъ философия въ Берлинъ при Рилъ, Десуаръ, Щумфъ (съ упражнения въ психологическа лаборатория) и музикална наука при Риманъ, Прюферъ и, главно, при Херманъ Абертъ, участвувайки същевременно и въ Collegium musicum, подъ ръководството на Абертъ. 1923 промовира съ дисертация „Върху ритмиката и метриката на българската народна музика“ (опитъ за генетично обяснение на хемиоличия тактовъ видъ) и свършва философския факултетъ — при главенъ предметъ музикална наука, съ докторска титла. 1923 бива назначенъ учителъ въ I Софийска мъжка гимназия и командированъ въ музикалната академия, а отъ 1931, следъ конкурсъ — редовенъ преподавателъ при сѣщата по история, естетика и методика на музиката.

Отъ 1923 работи за дѣлото на С. Н. Х. Б., като отъ 1928 е подпредседателъ на централното управление и редакторъ на органа на съюза в. „Родна пѣсенъ“. Писалъ статии въ сп. „Филхармония“, „Музикаленъ животъ“, а по значителнитъ — въ „Българска мисль“; „Музика и църква“ (1931) и „Погледъ върху реформацията“ — въ год. VI, кн. VIII и IX и въ „Философски прегледъ“; „Социологични размисления върху народната пѣсенъ“ — въ год. III, кн. IV. Сега работи върху една история на музиката.

Бревъ, — фр. Brève, ит. brevis — терминъ въ античната метрика, съ който се е означавала единицата на трайността — преминалъ и въ музикалната нотация съ сѣщото значение. Отбелъзвалъ се е най-първо съ една точка, после — при явяването на мензурнитъ ноти — съ единъ черъ квадратъ, и по-късно — съ единъ празденъ квадратъ, безъ опашка.

Бредичеану, Тибериу — Brediceanu, Tiberiu — ромънски компонистъ, род. 2 апр. 1877 въ Лугожъ; писалъ 10 тетради „Дойни и пѣсни“, 8 тетради „Ромънски хора“, „Хоръ въ Cis dur, As dur и Des dur“ — печатани. „Седѣнка изъ селския битъ“ — съ прелюдии (въ едно действие); лирическа сцена „Бждни вечеръ“ въ три картини — ржкописъ.

Бреме, Ханс — Brehme, Hans — компонистъ, род. 10 мартъ 1904 въ Потсдамъ; първоначални занятия по музика започналъ съ баща си, после училъ при пианистката Брауснеръ въ Потсдамъ и въ държавната висша музикална школа въ Берлинъ при Роб. Канъ и К. Бюрнеръ; отъ 1928 — преподавателъ въ Висшата музикална школа въ Щутгартъ. Творби: една симфония; концертъ за кларинетъ, струненъ оркестъръ и ударни; Дивертиментъ за 3 духови инструмента; „137 Псаломъ“ — за соли, хоръ и оркестъръ; по една соната за органъ и пиано; „Другата земя“ — елегическа пѣсенъ за мъжски хоръ и малък оркестъръ; опера „Глупецътъ и смъртъта“ (Хофмансталъ); — пѣсни съ и безъ оркестъръ; „концерто-симфонико“ — за 5 дървени инструмента, струненъ оркестъръ и ударни (1930).